

משה טוב אל

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

[22.06.2012]

כב' השופטת לובנה שלאעטה חלאילה

החלטה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של התפרצות לבית מגורים וגניבה, בצוותא עם אחר, לפי סעיפים 406 (ב) ו- 29 (ב) ולפי סעיפים 384 בשילוב עם סעיף 29 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
 2. ביצודו של כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים הפליליים.
 3. ביום 2.9.11 הורה ביהמ"ש (כב' השופט שחורי) על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים, לאחר שקבע כי בידי המשיבה קיימות ראיות לכאורה, כאשר הראייה המרכזית היא תיעוד הפורצים במצלמה שהותקנה בבית המגורים וצילום האירוע באמצעות אותה מצלמה ולאחר שקבע קיומה של עילת מעצר.
 4. ביהמ"ש המחוזי, בדונו בערר שהוגש ע"י המבקש, קבע אף הוא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמו של המבקש וכי קיימת עילת מעצר. עם זאת קבע כי נוכח העוצמה המופחתת של הראיות לכאורה, ובפרט אלה הנוגעות לזיהויו של המבקש, קיימת הצדקה לבחון שחרורו לחלופת מעצר ומכאן הפנה אותו לשירות מבחן.
 5. בהמשך ולאחר שנתקבל בעניינו של המבקש תסקיר מבחן, הורה ביהמ"ש (כב' ס. הנשיא ארגמן) ביום 24.10.11 על שחרורו של המבקש בתנאי מעצר בית מלאים, באיזוק אלקטרוני ובפיקוחן של אשתו וחמותו.
- בהחלטה מיום 1.2.12, אושר לו חלון התאוררות יומי של 3 שעות ושל 5 שעות בימי שבת וחגים.
- יצוין כי בימ"ש השלום ובימ"ש המחוזי, אשר דנו בעניינו של המבקש וצפו בקלטת לא הצליחו לזהות את המבקש, להבדיל מ- 4 שוטרים המכירים את המבקש היכרות קודמת

וזיהו אותו, כך לטענתם, בוודאות מוחלטת. מכאן, נקבע ע"י ביהמ"ש המחוזי כי העובדה ששני בתי משפט לא היו מסוגלים להשיב, מכוח התרשמותם האישית, אם אכן המבקש מתועד בסרט הוידאו הינה בעייתית ומפחיתה מעוצת הראיות בתיק.

6. ביום 25.3.12 הגיש המבקש לפני בקשה לעיון חוזר, במסגרתה ביקש ביטול כל התנאים המגבילים אשר הוטלו עליו. הבקשה נשענה, בין היתר, על חו"ד שהוגשה לעיון של ביהמ"ש בלבד. מדובר בחו"ד של מומחה לניתוח וידאו וסאונד אשר צפה בקלטת וניתח את הממצאים העולים ממנה והגיע למסקנה כי האדם הנצפה בקלטת אינו המבקש. בדרך למסקנה זו הצביע המומחה על עבודתה הרשלנית - כך לשיטתו - של המשטרה ועל פגמים בבדיקת זירת האירוע והקלטות שבידיה.

7. לאחר שהתקיים דיון בבקשה, הוריתי בהחלטתי מיום 25.4.12, על דחייתה תוך שהצבעתי על הקושי המובנה בהליך של הצגת ראיות חסויות, להגיע למסקנה ברורה בדבר העדרן של ראיות לכאורה, כאשר למשיבה לא היו דרכים וכלים להתמודד עם האמור בחו"ד שהוצגה לעיון של ביהמ"ש בלבד.

באותה החלטה התייחסתי באופן פרטני לחלקים שונים בחו"ד ואיני רואה מקום לחזור על הדברים. אסתפק בלומר כי המומחה גילה כי הדיסק שנשלח אליו כולל שתי תיקיות, האחת תיעדה את הצילומים בסלון הבית של המתלונן והשנייה את הצילומים בחדר השינה, כאשר זיהוי חוקרי המשטרה למבקש נעשה על סמך הצילומים בסלון בלבד וכאשר אחד השוטרים מציין במזכר כי אין צילומים מחדר השינה.

כן אציין כי המומחה הצביע על עבודתה הרשלנית של המשטרה בכך שזיהוי המבקש התבסס על צפייה בקלטות ללא הקול, כאשר באלמנט הקול כדי לשמש באלמנט חשוב מאוד לעניין הזיהוי וכאשר בקלטות נשמע החשוד השני פונה למבקש כאן בשם "גלעד" (ולא בשמו).

אגב הדיון בבקשה, עיינתי היטב בצילומים מחדר השינה ועיינתי בתמונות המבקש, המצויות בחו"ד (ולהזכיר כי המבקש נכח באולם ביהמ"ש במעמד הדיון) ולא הצלחתי להגיע לממצאים ברורים, לאמור באם המבקש הוא האדם שנצפה בקלטת.

8. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לביהמ"ש המחוזי, במסגרתו החליט לחשוף את חו"ד לעיונה של המשיבה ומסר לבא כוחה עותק ממנה. בסופו של יום סוכם בין הצדדים שם כי המשיבה תמציא את חו"ד למטה ארצי לצורך בחינתה ועריכת חו"ד נגדית, במידת הצורך וכך היה. עם עריכתה של זו נקבע דיון חדש לפני.

9. המומחה מטעם המשיבה בחן את הצילומים שהומצאו אל מול התמונות של המבקש, והגיע למסקנה כי "על סמך השוואת תמונות מהזירה לתמונות של החשוד... הרי שלדעתי לא ניתן לשלול שהחשוד הוא זה שמצולם בסרט במצלמות האבטחה בעלת האירועים".

10. בדיון טען הסניגור כי מסקנתו של המומחה מטעם המשיבה מחזקת דווקא את טיעוניו של המבקש, שכן המסקנה כי "לא ניתן לשלול" משקפת הרבה יותר מספק במשפט הפלילי. הסניגור טען, בשנית, כי אין מקום לקבל דווקא את עדותם של ארבעת השוטרים אשר כביכול זיהו את המבקש, כאשר בית המשפט (על מותביו השונים) אינם מצליחים להגיע לממצאים ברורים על סמך הצילומים וכאשר המומחה מטעם המשיבה דירג את הראייה בדירוג נמוך בסולם "רמת הודאות"

(הסולם על דירוגיו הובא בסוף חוה"ד).

מנגד, ביקש ב"כ המשיבה להדגיש את ההבדל הקיים בין זיהוי של אדם ע"י מומחה, בתנאי מעבדה, לבין זיהוי ע"י אנשים המכירים אותו היכרות טובה מהעבר, דוגמת השוטרים.

11. לאחר שעיינתי בחוות הדעת שהוצגו לעיוני ולאחר ששקלתי את טענות הצדדים ובחנתיים, שוכנעתי כי הגיעה העת להקל משמעותית בתנאי השחרור של המבקש, באופן שמעצר הבית יצומצם לשעות הערב והלילה בלבד.

12. כתב האישום נגד המבקש הוגש בחודש 8.11. המבקש היה עצור מאחורי סורג ובריח עד ליום 24.10.11, ומאותו מועד הוא נמצא במעצר בית.

תחילת משפטו של המבקש נדחתה ליום 28.11.12, ויש להניח כי מאותו מועד ועד לסיום המשפט יחלפו מספר חודשים.

חלוף הזמן, למן הוגש כתב האישום והוגבלה חירותו של המבקש ומשך הזמן הצפוי עד לסיום משפט, יש בהם כדי לשנות את נקודת האיזון בנוגע לבחינת תנאי המעצר, אף כשעסקינן במי שנמצא במעצר בית (ראה לעניין זה בש"פ 806/12 משה שללשילי נ' מדינת ישראל).

13. דברים אלה מקבלים משנה תוקף, כאשר למן ניתנה ההחלטה בדבר שחרורו של המבקש למעצר בית, נערכה מטעמו של המבקש חו"ד אשר באה לכרסם בחומר הראיות ומנגד חו"ד מטעם המשיבה, אשר לא ממש מתמודדת עם הנטען בחוה"ד של המבקש.

חוה"ד מטעם המשיבה לא רק שאינה מתייחסת באופן מפורט לנטען בחוה"ד של המבקש, אלא שהמומחה, ובדומה לשוטרים, לא מנסה לפענח את הקולות הנשמעים בקלטת ומתבסס אך ורק על התמונות בצילומים.

זאת ועוד, מסקנותיו של המומחה מטעם המשיבה נמצאות במדרג נמוך יחסית, בסולם "רמת הוודאות", כאשר מעל לרמה זו קיימות 5 דרגות וודאות של "אפשרי שמדובר באותו אדם", "סביר כי מדובר באותו אדם", "סבירות גבוהה" כי מדובר באותו אדם, "סבירות גבוהה מאוד" ו- "זיהוי חיובי".

אומנם חומר הראיות שיש בו פוטנציאל הרשעה עדיין טמון בזיהויים של ארבעה שוטרים, אשר מכירים את המבקש היכרות קודמת וברי כי יש יתרון לא מועט, לצורך הזיהוי, למי שמכיר את המבקש, אלא שיחד עם זאת הספקות בדבר הזיהוי, אשר החלו בכך ששתי ערכאות לא הצליחו להשיב על השאלה אם מי שמופיע בתמונות זה המבקש, והמשיכו במסקנה דומה ביחס לתמונות 'החדשות' מחדר השינה, עוגנו במסקנותיו של המומחה מטעם המשיבה, אשר ערך השוואות מקצועיות "בתנאי מעבדה" והגיע למסקנה בדבר דמיון בין המוצגים במאפיינים שונים, אך התאמה לא היתה מובהקת ועקב כך למסקנה של "לא ניתן לשלול".

14. כידוע, חומר הראיות אינו שחור או לבן ו"יש משרעת רחבה של מצבים וגוונים. לעיתים חומר ראיות הוא בעל פוטנציאלי ראיתי כבד משקל, ולעיתים, משקלו אינו גדול אך עדיין לא ניתן להתעלם מהפוטנציאל הראיתי שלו ומהאינטרס המגולם בעילת המעצר". בענייננו, חומר ראיות מרשיע עדיין קיים בתיק ואולם משקלו הולך ופוחת נוכח הדברים הנ"ל.

טיב החלופה ומהות התנאים המגבילים נגזרים, לא אחת מעוצת הראיות. על הזיקה בין עוצמת הראיות לבין חלופת מעצר ומידת ההגבלה על חירותו של נאשם, עמד ביהמ"ש העליון (כב' השופט עמית) בבש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל, שם ובהשאלה מהמשפט האזרחי נקבע כי קיימת "מקבילית כוחות" בין שני אלה. ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. ולהיפך, ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד משמעיות יותר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר.

באותה החלטה נקבע "חלופת מעצר אין פירושה בהכרח מעצר בית מלא, ולרשות בית המשפט עומד מגוון של כלים...לא הייתי מזכיר דברים אלה, המובנים מאליהם, אילולא התחושה כי החלופה של מעצר בית מלא, הפכה לתנאי שחרור 'אוטומטי' כתחליף למעצר בפועל. אך יש לזכור כי גם מעצר בית מלא הוא בגדר הגבלה, ואף הגבלה קשה, על חירות הפרט, במיוחד בהאינדנא, שבירור התיק העיקרי עלול להתארך חודשים ואף שנים. אין זה מהדברים הקלים 'לטפס על הקירות' משך חודשים רבים בין ארבעה כתלים. הבטלה עלולה להביא לידי שעמום והשעמום לידי חטא של הפרת תנאי מעצר הבית ולהסתבכות נוספת של הנאשם. לכך יש להוסיף כי מעצר בית ממושך עלול לפגוע בפרנסתו של הנאשם ושל בני ביתו התלויים בו למחייתו".

דומה כי על דברים ברורים אלה, היפים גם לענייננו, אין להוסיף.

15. בעורכי איזון בין עוצמת הראיות בתיק ומשקלן ההולך ופוחת, לבין מידת ההגבלה על חירותו של המבקש, בהינתן העובדה כי הוא שוהה במעצר בית, ללא הפרות, יותר מ - 9 חודשים ותחילת משפטו קבועה לסוף חודש 11.12, אני מורה על צמצום מעצר הבית שלו לשעות הערב והלילה, וזאת משעה 18:00 ועד השעה 8:00 בבוקר כל יום. בשעות אלה, ישהה במעצר בית בפיקוחן של אשתו וחמותו (המפקחות שאושרו בעבר).

החלטה זו תיכנס לתוקף ביום 28.6.12.

בשולי הדברים, אני מביאה את התנצלותי לפני הצדדים על העיכוב במתן החלטה זו, אשר נבע מאי הזנת משימה מתאימה בתיק.

מזכירות ביהמ"ש תשגר החלטה זו בפקס לב"כ הצדדים ותאשר את קבלתה טלפונית. בנוסף, יש להודיע ליחידת הפיקוח האלקטרוני.

ניתנה היום, ב' תמוז תשע"ב, 22 יוני 2012, בהעדר הצדדים.